

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **I. S.**, zast. Mgr. Milanem Musilem, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č. j. OAM-375/ZA-12-ZA14-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 1. 2013, č. j. 28 Az 13/2012 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Milanu Musilovi, advokátovi se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) ze dne 30. 1. 2013, jímž byla jako nedůvodná zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 4. 2012, č. j. OAM-375/ZA-12-ZA14-2010, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel podal dne 25. 10. 2010 v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Mezi důvody pro udělení mezinárodní ochrany uvedl, že je státním příslušníkem Gruzie, kde byl členem politické strany, která již neexistuje. Účastnil se také demonstrací proti prezidentovi, kvůli čemuž byl dle jeho tvrzení několikrát zatčen. V případě návratu do vlasti se stěžovatel obává uvěznění z důvodu nenastoupení k výkonu vojenské základní služby. Dne 15. 9. 2010 uzavřel na velvyslanectví Gruzie sňatek s ruskou

občankou, mají spolu dítě a žijí v České republice, přičemž vyřídit si zde trvalý pobyt nedokáže bez pomoci právníka, na kterého nemá potřebné finance. Žalovaný ve svém rozhodnutí dospěl k závěru, že stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

Krajský soud neshledal žalobu proti rozhodnutí žalovaného důvodnou a ztotožnil se s odůvodněním, které žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl. Shledal, že žalovaný se případem stěžovatele zabýval již několikrát, zabýval se jím dostatečně a na základě dostatečně jistěného stavu věci. K důvodu žádosti stěžovatele týkajícímu se jeho politické angažovanosti v Gruzii soud konstatoval, že výpovědi stěžovatele postrádaly věrohodnost a rozpory (počet demonstrací, jichž se účastnil; uplatnění násilí policií při těchto demonstracích; rok vstupu do politické strany) nebyl schopen vysvětlit, přičemž tyto rozpory nelze přičíst běžnému zapomínání. K obavě z uvěznění z důvodu nenastoupení k základní vojenské službě krajský soud uvedl, že se stěžovatel může v Gruzii domoci výkonu alternativní vojenské služby, jejího odkladu nebo „vykoupení“ za finanční obnos. Obě tyto námitky byly dle krajského soudu dostatečně vypořádány již v předchozích dvou správních i soudních řízeních vedených se stěžovatelem. Dle krajského soudu je třeba přihlédnout k tomu, že stěžovatel neměl žádný problém s vyřízením cestovního dokladu a následně i sňatku na gruzínském velvyslanectví. Třetí a poslední důvod stěžovatele k udělení mezinárodní ochrany byla potřeba realizace rodinného života na území České republiky, kde stěžovatel nyní má manželku a syna. Krajský soud dovodil, že na základě tohoto důvodu nelze stěžovateli mezinárodní ochranu udělit. K tomuto účelu měl stěžovatel využít institut trvalého pobytu, jehož tvrzené složitosti mohl překonat s pomocí své manželky a její rodiny, kteří na území České republiky trvalý pobyt vyřízený mají. Při zjišťování, zda nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany vycházel žalovaný z dostatečně zjištěného stavu věci. Na území Gruzie neprobíhá válečný konflikt, lidská práva jsou dodržována, žádný postih stěžovateli jako neúspěšnému žadateli o mezinárodní ochranu při návratu do vlasti nehrozí. Krajský soud opět zdůraznil, že gruzínské úřady o stěžovateli zjevně nejeví zvýšený zájem, pokud neměl žádný problém s vyřizováním dokladů a jiných formalit.

Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“).

Ke kasační stížnosti žalovaný vyjádřením sdělil, že dle jeho názoru kasační stížnost nepřesahuje svým významem vlastní zájmy stěžovatele. Žalovaný má za to, že nepochybil a postupoval správně a na základě dostatečně zjištěného stavu věci.

Stěžovatel svou replikou k vyjádření žalovaného částečně zrekapituloval námitky uvedené již v kasační stížnosti. Trval na tom, že žalovaný správní orgán i krajský soud pochybily při posuzování jeho případu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního

pokračování

řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 (dostupné na www.nssoud.cz stejně jako veškerá dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. Nejvyšší správní soud dovodil, že *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“* Z citovaného usnesení je zřejmé, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán, pokud se kasační stížnost dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, nebo se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Další případy přijatelnosti kasační stížnosti mohou nastat, pokud bude potřeba učinit tzv. *judikaturní odklon*, nebo bude v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Za takové zásadní pochybení lze považovat nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury či hrubé pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva v konkrétním jednotlivém případě.

Plně v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že přesah jeho vlastních zájmů spatřuje v zásadních pochybeních krajského soudu a žalovaného při zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů, dále v nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem i žalovaným, která mají přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k názoru, že kasační stížnost stěžovatele nepřesahuje jeho vlastní zájmy ve smyslu shora uvedeného, a proto rozhodl o jejím odmítnutí pro nepřijatelnost.

Stěžovatel odůvodnil přijatelnost své kasační stížnosti pochybením krajského soudu spočívajícím v nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku z důvodu chybně provedeného dokazování a absence logických vazeb mezi některými provedenými důkazy a závěry, která z nich soud učinil. Soud se dle stěžovatele nevypořádal se všemi důkazy, především se zprávami o stavu lidských práv a dodržování lidských práv v Gruzii. Dle kasační stížnosti se krajský soud nezabýval ani hrozbou uvěznění stěžovatele v případě návratu do vlasti kvůli nenastoupení k výkonu základní vojenské služby.

Nejvyšší správní soud namítané pochybení krajského soudu neshledal. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že se krajský soud nezabýval posouzením důkazů týkajících se stavu lidských práv a jejich dodržování v Gruzii. Krajský soud sice v jedné části rozsudku uvedl, že součástí správního spisu jsou informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, nicméně hned vzápětí a i na ostatních

místech v rozsudku zmiňuje výroční zprávu Human Rights Watch – Gruzie z ledna 2011 a ledna 2012 a zprávy obsažené v aktuální databázi ČTK – Gruzie. Z obsahu správního spisu, soudního spisu i ze samotného napadeného rozsudku je zřejmé, že se jedná pouze o písárské pochybení, které nemělo a ani nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, neboť žalovaný a následně krajský soud vycházel z důkazů týkajících se Gruzie a nikoliv Ukrajiny. Krajský soud také dostatečně posoudil otázku dodržování lidských práv v Gruzii. Zhodnotil, zda žalovaný dostatečně zjistil stav věci, zda měl k dispozici potřebné důkazy a dovodil, že stěžovateli v Gruzii nehrozí žádné postihy kvůli nedodržování lidských práv. Namítá-li stěžovatel, že se krajský soud nevypořádal s otázkou stěžovatelova možného uvěznění při návratu do Gruzie, nelze se s tímto tvrzením ztotožnit. Krajský soud se ztotožnil s vypořádáním věci žalovaným, odkázal na odůvodnění jeho rozhodnutí a odkázal i na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2009, č. j. 56 Az 89/2008 - 42, kterým byla tato námitka ve věci stěžovatele již vypořádána. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem dne 22. 7. 2010, č. j. 9 Azs 23/2010 - 74, odmítnuta pro nesplnění podmínek řízení. Krajský soud navíc na základě dostatečných informací ze správního spisu dovodil, že stěžovatelem tvrzené uvěznění kvůli nenastoupení k výkonu základní vojenské služby není v souladu se zjištěními žalovaného a důkazy ve správním spisu. Stěžovatel se může domoci alternativního výkonu vojenské služby či jejího odkladu, i může být od jejího výkonu za určitý finanční obnos upuštěno.

Stěžovatel namítal též nedostatečně zjištěný stav věci. Ze soudního i správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že krajský soud rozhodoval na základě dostatečně zjištěného stavu věci, což ostatně plyne i z napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvedl, jaké všechny důkazy má k dispozici. Stěžovatel tuto námitku vznesl i v řízení před krajským soudem, nicméně sám nenavrhл provedení dalšího dokazování ani další konkrétní důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Z uvedeného je zřejmé, že se v tomto případě jedná o námitku účelovou a zcela nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný, krajský soud rozhodoval na základě dostatečně a řádně zjištěného stavu věci. Nelze tak souhlasit se závěrem stěžovatele, že na základě takového tvrzeného pochybení je dán přesah jeho vlastních zájmů v právě posuzované věci.

Dle stěžovatele je přesah jeho vlastních zájmů dán také nesprávným posouzením právní otázky krajským soudem, které mělo přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Stěžovatel uvedl, že krajský soud nesprávně vyhodnotil otázku věrohodnosti výpovědi stěžovatele v průběhu řízení před správním orgánem. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil konzistentnost výpovědi stěžovatele a zjistil, že skutečně uváděl ve svých výpovědích rozdílné skutečnosti. Stěžovatel uvedl rozdílný počet demonstrací, jichž se účastnil. Při demonstracích byl podle jedné verze policisty bit obuškem přes nohy, podle další výpovědi se však demonstrace obešly bez násilí. Nekonzistentní je také výpověď, dle níž vstoupil do politické strany roku 2005, s výpovědí, podle které byl jejím členem již od roku 2004. Žalovaný také vzal v potaz poměrně malé politické znalosti stěžovatele, a to i přes jeho tvrzené vysokoškolské vzdělání. Zdůraznil také v souladu se žalovaným, že stěžovatel neměl žádné problémy s obstaráním si cestovního dokladu na zastupitelském úřadu Gruzie v České

pokračování

republiky, neměl potíže s vyřízením formalit potřebných k uzavření sňatku. Stěžovatel též uvedl, že byl několikrát zatčen a že je v Gruzii trestně stíhán, přitom však z jím předloženého trestního rejstříku žádná taková skutečnost neplyne. Stěžovatel nebyl schopen uvedené rozpory ve výpovědích jakkoli vysvětlit. Obdobným způsobem věc zhodnotil i krajský soud a shledal námitku nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že „není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). V posuzované věci žalovaný správní orgán i krajský soud dostatečně odůvodnily, proč neshledaly výpovědi stěžovatele dostatečně konzistentními a věrohodnými. Stěžovatel nedostal požadavku, aby své důvody pro udělení mezinárodní ochrany odůvodnil svou vlastní věrohodnou výpovědí. Jeho výpovědi nejenže byly vzájemně rozporné, ale nebyly v souladu ani se zjištěními a důkazy obstaranými žalovaným a založenými ve správním spisu. Ve vztahu ke stěžovatelem tvrzenému porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění platném pro projednávanou věc, je třeba podotknout, že správní orgán nepochybil, pokud posoudil vzájemně rozporná tvrzení stěžovatele jako nevěrohodná, zvláště za situace, kdy stěžovatelem tvrzené skutečnosti neměly oporu v provedeném dokazování (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 5. 2005, č. j. 3 Azs 246/2004 - 40). Nejvyšší správní soud tedy v tomto ohledu neshledal žádné pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, a odůvodňujícího přijatelnost jeho kasační stížnosti.

Kasační stížností je dále namítáno nesprávné posouzení právní otázky hrozby pronásledování resp. obavy stěžovatele z pronásledování v Gruzii z důvodu jeho politických postojů.

Dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Zákonnou definici pojmu pronásledování poskytuje ustanovení § 2 odst. 8 zákona o azylu, dle něhož se za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k

osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Krajský soud v souladu s rozhodnutím žalovaného dovodil, že stěžovatel nesplnil zákonné podmínky pro udělení azylu z důvodů dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. K této otázce třeba zdůraznit, že stěžovatel v žádosti o přidělení mezinárodní ochrany výslovně uvedl, že ji nepodává z politických důvodů. Tvrdil-li až následně v řízení před krajským soudem, že je pronásledován nebo se obává pronásledování za uplatňování jeho politických práv, pak takové námitky nelze vyhovět. Dle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Stěžovatelem uvedená tvrzení také nejsou skutečnostmi, které by vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131), neboť tyto skutečnosti mohl stěžovatel uvést již v řízení před žalovaným správním orgánem. Stěžovatel však naopak výslovně v žádosti uvedl, že ji nepodává z politických důvodů. Krajský soud se přesto zabýval touto námitkou a především z bezproblémové komunikace stěžovatele se zastupitelským úřadem Gruzie v České republice a čistého trestního rejstříku dovodil, že podmínky dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu nebyly dány. Krajský soud se obdobně jako žalovaný zabýval otázkou povahy žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Dospěl přitom k závěru, že jeho žádost směřuje spíše k dosažení trvalého pobytu v České republice, protože se na území České republiky vyskytuje již poměrně dlouhou dobu a má zde rodinu. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94, jímž zdejší soud konstatoval, že azylové řízení není nástrojem legalizace pobytu na území České republiky, ale slouží výhradně k poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území původu vystaveni pronásledování, nebo mají odůvodnění strach z takového pronásledování.

V kasační stížnosti je dále uvedeno, že nebyla-li stěžovateli přiznána ochrana dle ustanovení § 12 zákona o azylu, měl mu žalovaný přiznat doplňkovou ochranu na základě ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu.

Doplňková ochrana se dle § 14a odst. 1 zákona o azylu *udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*. Za takovou vážnou újmu je dle odst. 2 téhož ustanovení třeba považovat uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný o možnosti udělení této ochrany rozhodoval na základě značného množství shromážděných informací založených ve správním spisu a dospěl k závěru, že stěžovateli

pokračování

v Gruzii nehrozí žádné ustanovením § 14a zákona o azylu vytyčené nebezpečí vážné újmy. Mimo důkazů založených ve správním spisu vycházel žalovaný také ze zjevně bezproblémového kontaktu stěžovatele se zastupitelským orgánem jeho země v České republice. Krajský soud vyhodnotil své závěry obdobným způsobem, řádně je zdůvodnil a neshledal v tomto směru žádné pochybení žalovaného správního orgánu.

V ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu je obsažen taxativní výčet typů vážné újmy, tento výčet tak nelze rozšiřovat. Ve vztahu k udělení doplňkové ochrany stěžovatel tvrdil pouze stejné důvody, které uplatnil již ve vztahu k mezinárodní ochraně dle ustanovení § 12 zákona o azylu, tj. že mu v domovské zemi hrozí nebezpečí trestního stíhání či rovnou uvěznění za uplatňování jeho politických práv. *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím brozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46).

Ve světle výše uvedeného Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda měla být stěžovateli udělena doplňková ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu. Stěžovatel zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplnil. Krajský soud měl také dostatečné množství důkazů a zjistil stav věci, o němž zdejší soud nemá důvodné pochybnosti.

Nejvyšší správní soud na základě uvedených skutečností dovodil, že kasační stížnost stěžovatele nepřesahuje jeho vlastní zájmy, neboť krajský soud při vypořádávání posuzovaného případu nepochybil z procesního ani hmotněprávního hlediska. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky stěžovatele uplatněné v kasační stížnosti. Zdejší soud tak neshledal potřebu odklonu od své judikatury a ani krajský soud se od této judikatury nikterak neodchýlil.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nepřijatelnou a dle ustanovení § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovateli k jeho žádosti ustanovil zástupce z řad advokátů. Toto zastupování pokračuje i v řízení o kasační stížnosti [§ 38 odst. 8 in fine s. ř. s.]. Náklady řízení v tomto případě hradí dle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Ustanovený zástupce Mgr. Milan Musil, advokát se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, provedl ve věci dva úkony právní služby v celkové hodnotě 6 200 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti a podání repliky k vyjádření žalovaného. Provedl tedy dva úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátu a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění platném pro projednávanou věc. Podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu náleží ustanovenému zástupci stěžovatele i náhrada hotových výdajů v celkové výši 600 Kč za oba úkony právní služby. S ohledem na skutečnost, že Mgr. Milan Musil je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném pro projednávanou věc, a to ve výši 1 428 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu